Andrew Mayne

PREDATOR

PILOTUL

Andrew Mayne

PILOTUL

Versiunea în limba română

UNCRIS

Ea îmi zâmbea peste umăr în timp ce ne îndreptam spre gard și spre apa de dincolo de el. Acesta era zâmbetul cu care m-a cucerit. Sigur, și văzând-o sărind peste gard în jeanșii scurți și mulați… eh! Dar tocmai acel zâmbet neastâmpărat mă dădea gata întotdeauna. E ultimul lucru la care mă gândesc înainte de albul orbitor și de gândul că urmează să mor.

Apoi am fost conștient de prezența cuiva în uniformă de *commander*[1] ce stătea lângă mine, sorbind dintr-o cană cu ceai. De asemenea, era al dracului de frig, iar eu bâiguiam despre vremea când aveam 11 ani și, accidental, mi-am lipit degetele de modelul de avion *Spitfire* la care lucrasem toată noaptea.

*Commander*ul nu păru foarte amuzat de întâmplare, iar chelul de lângă el, îmbrăcat într-o haină gri, groasă, fără însemne militare, avea pe chip o expresie și mai frustrată.

— Căpitane Moore, te-am întrebat despre radarul de bord al avionului tău. Cunoști raza maximă de detecție?

Hopa! Acum am priceput. Îmi amintesc. Survolam o mică zonă din Marea Siberiei de Est pentru că satelitul interceptase un *flash* în infraroșu și înregistraserăm și un ciudat semnal seismic.

Probabil că în acel moment am fost doborât – ceea ce este realmente greu de făcut unui avion SR-71[2]. Cred că al meu a fost primul. Eh, la dracu. Deși nu-mi aduceam aminte momentul loviturii – a fost un fel de lumină strălucitoare și toate instrumentele mele s-au hotărât să se defecteze. După aceea… nu sunt sigur dacă m-am catapultat, dar sunt foarte sigur că *pasărea* mea s-a înscris pe o traiectorie ce urma să o ducă în Marea Laptev – ceea ce o făcea nițel cam greu de recuperat de rusnaci. Așa speram.

---

[1] commander – grad militar în US Navy (cod NATO OF-4); echivalent *căpitan-comandor* / *locotenent-colonel*. Din text nu rezultă ce caută un ofițer american printre militarii ruși: un dezertor? Dar de ce mai purta uniforma de ofițer american? Autorul nu clarifică.

[2]Lockheed SR-71 "Blackbird" – avion american pentru recunoaștere strategică, cu rază mare de acțiune, altitudine mare de zbor, viteza Mach 3+. Este operat în comun de US Air Force și NASA.

Nu-mi aminteam dacă am căzut în apă, dar după cum mă dureau toate cele, puteam paria că am aterizat cu parașuta pe o grămada din cele mai colțuroase pietre din toată Maica Rusie.

*Commander*ul spunea ceva în rusă, puțin cam prea repede pentru mine ca să înțeleg. Cunoșteam destul cât să înțeleg despre ce vorbeau piloții când le interceptam traficul radio din aer – de obicei despre nevestele grăsane din Minsk și despre gagicile drăguțe din Moscova – dar nu suficient ca să prind sensul unei conversații duse la *foc-automat*.

Chelul a ajustat frecvența picăturilor de la transfuzia intravenoasă, iar eu am observat pentru prima oară încăperea în care mă aflam. Se afla acolo ceva echipament medical și niște mașinării ciudate, sovietice, dar nu părea a fi vorba de un spital. Cadrele și legăturile îmi aminteau de echipamentele din hambarul în care bunicul castra tauri. Totul era iluminat cu lămpi cu gaz – ceea ce îmi reamintea cât de realmente ciudată era Rusia.

M-am uitat la punga cu soluție intravenoasă și am înțeles de ce eram oarecum amețit și, probabil, nițel cam vorbăreț – acesta era scopul ei.

— Radarul, Căpitane[3] Moore, care este raza maximă de detecție?

Mi-am dat seama că vorbea într-o engleză-americană perfectă – OK, nu chiar perfectă; avea oarece din afectarea specifică celor de pe Coasta de Est.

Deci acesta este jocul: l-au adus pe bătrânul Billy aici ca să scoată din el tot ce știe despre *Blackbird*. Nu, dom'le. dacă aș dezvălui vreunul dintre secretele avionului, însuși Kelly Johnson[4] m-ar înhăța de guler și m-ar duce în hambarul lui bunicu ca să mă chinuie mai rău decât comuniștii ăștia.

— V-am povestit despre cum eu și Julie Conner ne-am hotărât să înotăm în iaz la *'nudul-gol'*?

Era metoda mea de a refuza să-i las să mă încarcereze mental.

Chelul spuse ceva ce cred că însemna:

— Luați-i analgezicul și duceți-l într-o…

---

[3] căpitan (captain) – grad militar în US Air Force (cod NATO OF-2).

[4] Clarence Leonard "Kelly" Johnson – inginer aeronautic american proiectant/coordinator a peste 40 de avioane de excepție (printre care și *Blackbird*).

Cred că a vrut să spună *celulă*, dar cuvântul a sunat mai mult a *cușcă*.

— — —

Clang clang… clang

Două *clang*, pauză, urmate de alt *clang* însemna că se apropie gardianul cu căciulă de blană. Era codul ce-l stabilisem cu pilotul chinez aflat la celălalt capăt al țevii metalice ce trecea prin celula mea.

L-au adus la câteva ceasuri după mine. Probabil că executase un zbor cu JZ-8[5] când a avut parte de aceeași *defecțiune* ca și mine.

Ținând seama de becurile arse și de faptul că nu am văzut nici măcar un singur dispozitiv electronic funcțional, suspectam că, indiferent ce ne-a doborât pe noi doi, a afectat și întreaga bază – adică Institutul de Resurse Agricole cum era notat pe hărți.

Ping – așa ajunsesem să-l numesc în aceste ultime două zile – trebuie să fi fost mult mai serios *scuturat* decât mine. În ciuda acestui fapt, după agitația pe care am auzit-o pe hol atunci când l-au băgat în celulă, s-a împotrivit destul de mult. Ținând seama de focurile de armă auzite, se pare că Ping pusese mâna pe o AK-47. Dar după bătaia pe care i-au dat-o, n-a mai scos nici o șoaptă până ce am început să bat cu lingura în țeava metalică, încercând să aflu dacă la celălalt capăt se află cineva.

Am încercat câteva ceasuri fără nici un răspuns. Apoi, târziu în noapte – *cred* că era noaptea târziu – a răspuns. Nu aveam un ceas sau o fereastră ca să-mi pot da seama – nici n-ar fi contat la o asemenea latitudine, dincolo de Cercul Arctic.

Primul răspuns a fost un *clang* ca cel făcut de mine. Am încercat să bat în codul Morse, dar, evident, el nu-l învățase în școala de zbor. Așa că trebuia să fim creativi.

Dacă pui urechea foarte aproape de o țeavă metalică poți auzi tot felul de sunete: pași, uși care scârțâie, oameni care se ceartă, chiar și șobolani ce se strecoară prin pereți.

---

[5] Shenyang JZ-8 – avion chinezezc de recunoaștere, cu mare altitudine de zbor, viteza Mach 2,2.

Am stabilit un cod foarte simplu. Prima serie de bătăi însemna un *obiect* – o ușă, un om. A doua însemna o *acțiune*.

Două *clang* însemna *om*, probabil dl Căciulă de Blană. După o pauză, urma *acțiunea*. În acest caz însemna *merge* sau *vine*.

Un șobolan era 4 *clang*. Am stabilit asta după ce am recunoscut zgomotul zgârieturilor. Dacă auzeam un șobolan alergând, asta însemna *clang clang clang clang*... *clang*.

Ping a încercat să simplifice sistemul mărind ritmul *clang*urilor, ceea ce însemna că o serie rapidă se multiplica pe sine: *clangclang* devenea 4 *clang*, *clangclang clang* însemna 5, *clangclangclang* era 9, dar calculul mă zăpăcea la cap. Era destul să știm ce reprezenta fiecare număr.

Pentru obiecte cu adevărat complicate care nu se puteau auzi prin ziduri, Ping a avut o altă idee isteață: o cale de a trimite un desen.

Ping a început cu o serie de *clang clang clang clangclang clang clang*... *clang clangclang clangclang clangclang clangclang clangclang*... și așa mai departe. Era atât de complicat încât a trebuit să zgârii cu lingura pe perete pentru a putea să mențin ritmul.

Mi-a trebuit o oră ca să-mi dau seama că era schița unui om, cam ca cele din jocurile Atari ale nepotului meu. Isteț chinezul! Dacă vreodată ei vor renunța la aiureala asta cu comunismul... bagă de seamă, lume!

După două zile, aveam serii de *clang* pentru *oameni*, *arme*, *uși*, *avioane* și chiar un *plan* al închisorii. Am început să scrijelesc sub saltea, pentru ca gardienii mei să nu găsească ceea ce putea semăna cu un plan de evadare. Nici nu era, noi aflându-ne pe o mică insulă stâncoasă din mijlocul Mării Siberiei, plină cu militari din Forțele Speciale Ruse.

Aceasta era doar o cale de a ne *distra* singuri. Și pentru că Ping nu prea agrea întrebările personale sau jocurile, crearea limbajului-*clang* era tot ce puteam face între reprizele de interogatoriu – care, pentru mine, se răriseră după apariția lui Ping.

Clang clang clang... clang, a bătut Ping. Asta însemna că veneau oameni și unul dintre noi urma să fie dus pentru a fi *prelucrat* de *Commander* și de Față-de-șobolan – porecla dată de Ping chelului care mă interogase la început.

Mă uitam la ușă, așteptând să văd dacă cizmele se opresc în fața ei sau continuă să meargă. Mă simțeam inconfortabil sperând că-și vor continua mersul – pentru că asta însemna că-l vor *vizita* pe Ping, pe care păreau să-l trateze cu ceva mai multă duritate.

Cheia s-a răsucit în broască, ușa s-a deschis și în cadrul ei se afla *commander*ul – numele lui era Jennings – împreună cu Față-de-șobolan. În spatele lor era Vostov, sadicul brunet cu părul scurt, pe care-l foloseau ca să mă *convingă*.

Acesta a intrat în celula mea și m-a prins cu un braț în jurul gâtului, sufocându-mă. N-am opus rezistență. Deja știam rutina, și până acum nu dăduse rezultate bune pentru nici unul dintre noi.

Mi-au pus o întrebare despre misiunea mea, iar eu le-am spus despre culoarea chiloților pe care i-a purtat Julie Conner prima oară când m-a lăsat să trag cu ochiul sub fusta ei. Vostov m-a strâns de gât până ce am leșinat. A *încercat* niște zone dureroase, dar și-a dat seama că odată leșinat, nu prea mă mai afecta nimic.

În cele cinci reprize de interogatoriu din ultimele două zile, am reușit să aflu două lucruri – probabil mai multe decât aflaseră ei de la mine.

Acești oameni nu erau experți în tortură. Nici măcar nu ne aflam într-o închisoare. Probabil că nu s-au așteptat niciodată să aibă un pilot american aici.

De asemenea, am ajuns la concluzia că sunt totalmente izolați de superiorii lor. În toiul furtunii care bântuia regiunea, EMP[6] care mi-a defectat mie radioul, l-a *prăjit* și pe al lor.

— Căpitane Moore, de ce te-au trimis superiorii tăi să spionezi?

— Erau niște floricele albastre, am răspuns. Mici. Ea avea 16 ani, iar eu nu mă puteam gândi decât la sutienul ei. Oare purta așa ceva? Evident, am aflat când ne-am scăldat goi în iaz…

Mi s-a rupt filmul.

---

[6] EMP - electromagnetic pulse – puls electromagnetic. Înalta energie degajată de acesta avariază dispozitivele electronice, sau poate distruge fizic structura avioanelor, a clădirilor, etc.

Când mi-am revenit, eram pe podea, și mă uitam în sus la Față-de-șobolan. Avea pistolul ațintit asupra *biluțelor* mele și zbiera la Jennings să traducă ceva. Puteam să o fac și eu, dacă ar fi vorbit ceva mai rar. Dar nu voiam să afle că știu limba rusă.

— Ce știi despre celălalt *aviator*? a întrebat Jennings.

— Era o zi răcoroasă, dar mamă-mamă! Pentru Julie a fost și mai friguroasă. Am uitat repede de floricelele alea albastre.

Față-de-șobolan m-a pocnit cu pistolul de am văzut stele verzi.

— Mai știi și de alți *aviatori* ca celălalt?

— O grămadă, am răspuns, înainte de a-mi aduce aminte că trebuie să răspund la mișto. O grămadă de băieți ar fi dat orice să o vadă pe Julie așa cum am văzut-o eu în acea zi. Grozavă!

Jennings s-a ghemuit lângă mine și a ridicat o mână, făcându-i semn lui Față-de-șobolan să aștepte înainte de a mă lovi din nou.

— Știu că te consideri isteț, Căpitane Moore, dar sunt în joc lucruri mult mai importante decât nesemnificativa ta atitudine geopolitică.

— Ai dezertat pentru că nu voia să te asculte nimeni?

I-am făcut semn cu capul lui Vostov, care stătea într-un colț:

— *Tovarășe*, poți să *mă leșini* din nou ca să nu-l mai ascult pe gunoiul acesta de trădător?

Față-de-șobolan a reacționat zbierând la Jennings. În mod clar, dezertorul avea un anumit nivel de autoritate, pentru că și-a permis să zbiere la rândul său către ofițerul rus.

— Pe cine pupi în cur? l-am întrebat pe Jennings.

— Amuzant. Motivele pentru care lucrez cu sovieticii sunt mai complicate decât politica. E destul să spun că sunt interesat de domeniile de cercetare științifică care în Vest au devenit neglijate. Ceea ce mă duce la întrebarea critică care va decide dacă vei mai trăi în următoarele 24 ore. Ce știi despre incidentul care a avut loc aici?

— Dacă crezi că să vezi sânii lui Julie Connor era un deliciu, păi să-i atingi era…

Jennings, care până în acest moment își păstrase calmul, m-a plesnit peste față și i-a strigat în rusă lui Vostov:

— După ce plecăm, bate-l cât vrea mușchiu' tău.

Jennings și Față-de-șobolan au plecat. Vostov mi-a zâmbit ușor, crezând că eu nu știu ce urma să se întâmple… sau era de presupus că se va întâmpla.

M-am retras în poziție șezând pe saltea, în timp ce Vostov închidea ușa. Se obișnuise atât de mult cu faptul că eu nu opuneam rezistență, încât amărâtul chiar se credea *la butoane*.

Ceea ce nu a înțeles era că am plecat în această misiune pregătit să mor. Aveam chiar și o capsulă pentru sinucidere în costumul de zbor. Pentru alții era doar o glumă. Nu și pentru mine.

De fiecare dată când mă strecuram echipat cu costumul presurizat în carlinga mică, știam că există o șansă ca misiunea să fie doar *dus*. Mai știam și că dacă voi fi capturat în teritoriul inamic, singura mea datorie era să mă asigur că nu vor ajunge în mâinile inamicului secretele care ar putea duce la pierderi de vieți americane.

Unii băieții aveau probleme cu asta. Nu și eu. Eram gata să-mi dau viața fără nici o ezitare. Am știut asta încă de pe vremea când am înotat în pielea goală împreună cu Julie Connor. Billy, mi-am spus mie însumi, aceasta e cea mai grozavă zi din viața ta. Tot ce urmează de acum înainte e doar o *urmare*.

Vostov și-a strâns pumnii ca de gorilă și s-a repezit spre mine.

N-a băgat de seamă că mâinile mele se aflau în spațiul dintre saltea și zid, acolo unde îmi țineam lingura folosită ca să scrijelesc codul creat de mine și Ping. Îi rupsesem partea lată, iar mânerul l-am ascuțit ca să-l pot folosi la zgârierea betonului.

Vostov mi-a lipit capul de zid, pregătindu-se să mă lovească. Când și-a dus brațul în spate, m-am aruncat asupra lui și i-am înfipt șișul în rinichi.

I-au ieșit ochii din cap încercând să priceapă ce i s-a întâmplat. Pe când se dădea înapoi, l-am înjunghiat sub falcă, în gât. Am dat drumul la mânerul lingurii, în timp ce Vostov a căzut, proptindu-se de celălalt zid. Sângele cald îi țâșnea printre degete.

M-am ridicat în picioare, prea plin de adrenalină ca să mai simt durerea. Vostov a încercat să mă împiedice în timp ce-i căutam cheia prin buzunare.

Mâna-i plină de sânge mi s-a încleștat pe față, dar i-am dat-o deoparte. Inima lui pur și simplu nu mai putea pompa destul sânge ca să-i susțină efortul.

Șansele mele de evadare erau undeva între *zero* și *nici una* – dar nu acesta era planul. Planul meu era sinuciderea – omorât de Armata Rusă.

— — —

Când vor pune acea stea fără nume pe zidul memorial de la Cartierul General al CIA, o vreau pentru că am murit încercând să evadez, nu pentru că am cedat și m-am căcat pe mine de frică, pentru ca ei să mă dea înapoi, l-a schimb pentru vreun spion sovietic.

Am găsit cheia de la ușă și o lanternă și m-am pregătit să dau buzna pe hol, gata să atac pe primul om pe care-l văd, poate chiar să-i iau AK-ul, așa cum făcuse Ping, și să dobor alți câțiva dintre cei care-mi vor sta în drum..

Ping… oare va vrea să se implice în această misiune sinucigașă? Poate că el crede că superiorii săi de la Beijing vor negocia pentru eliberarea lui și nu va dori să riște. Ar trebui să-l întreb măcar? De ce nu?

Am bătut o serie de *clang*uri, cea prin care mă identificam pe mine și cea pentru el, urmate de *'ușă'* și *'mișcare'*.

După o pauză lungă – probabil de doar cinci secunde, dar care a părut să dureze cât o zi întreagă. Apoi: *clang-clang*.

Da.

Și a urmat ceva ciudat. Ping a bătut ceva ce părea să însemne că dacă-l scot din celulă, prietenii lui vor veni să ne extragă.

Ceea ce nu avea nici un sens, pentru că chinezii nu vor invada Rusia de dragul nostru.

Dar nu contează. Amândoi preferam mai degrabă să murim în acțiune, decât închiși aici.

— — —

Am ieșit pe hol, căutând o armă – o AK, un pistol, orice – dar tot ce am găsit a fost un scaun de lemn. l-am luat și am coborât pe scări la nivelul de sub mine. Era și un ascensor mare,

dar sunt sigur că nu funcționează nici el după căderea întregului sistem.

La baza treptelor, am zărit un gardian șezând sub o lampă cu gaz, cu carabina alături. În zidul din spatele lui era o ușă masivă.

Pentru că el era singura altă persoană din această aripă, am presupus că e celula lui Ping.

— Eu scaun aduc, am spus într-o rusă atât de greșită, încât soldatul s-a holbat la mine, încercând să-și dea seama dacă sunt cam retardat.

N-avea de unde să știe ce-i cu mine; poate că îndeplineam un ordin. Nu mai conta. I-am trântit scaunul drept în față.

Din nasul spart i-a țâșnit sângele și s-a prăbușit. Înainte de a îndepărta drugul metalic masiv care ținea închisă ușa lui Ping, a trebuit să trag deoparte gardianul leșinat.

Mi-am pus pe umăr cureaua carabinei sale, apoi am deschis ușa celulei întunecate a lui Ping. Primul lucru care m-a izbit a fost mirosul înțepător, aproape acid.

Era o încăpere mare, iar lumina lanternei abia dacă depășea cadrul ușii. M-am dat mai aproape.

— Ping? Ăă… *Clang*? Ești aici, amice?

Clangclang.

Da.

În lumina slabă am văzut un fel de mese medicale și instrumente. Drept în fața mea, una avea tablierul plin de bisturie acoperite cu un fluid gălbui.

Am dat-o deoparte și am înaintat spre sunetul din partea din spate a încăperii

— Ce dracu îți fac aici?

Omul era îngenuncheat, cu o glugă pe cap, cu brațele înlănțuite, întinse în lături și fixate de zid.

Chiar dacă era în genunchi, vedeam că e un tip înalt.

— Cum naiba reușesc să te bage într-un cockpit?

A tras de lanțul cu care era încătușat, lovindu-l de țeava metalică. Mesajul era: *avion mare*.

Sigur nu a fost un JZ-8. Am pus lanterna pe masă și i-am tras cagula de pe cap.

— Dumnezeule mare! am icnit când i-am văzut chipul. Tu nu ești chinez!

Era ca și cum toate creaturile insectivore își amestecaseră trăsăturile într-un coșmar. Dar eram prea șocat ca să fiu și înspăimântat.

— Ei ți-au făcut asta? am întrebat, încercând cum putea un om să aibă un asemenea chip oribil.

Apoi i-am văzut și trupul și am înțeles că nimic nu este normal. Pielea lui avea o culoare bolnăvicioasă, verzuie-pală. Întreaga musculatură și brațele n-aveau nimic în comun cu evoluția a ceva de pe Pământul lui Dumnezeu.

Iar ochii – mici, galben-argintii – erau pur și simplu… extratereștri.

Mulți piloți au povestit despre detecții radar la altitudini mult prea mari pentru avioane. Am auzit chiar și de încercări de urmărire a unor asemenea *fantome*. Dar acelea erau doar… povești.

Fă-ți griji pentru prezent, Billy.

Am înțeles că mirosul ca de acid de baterie venea de la el. Vedeam câteva răni deschise din care se prelingea un lichid verde-gălbui. Și nu era puroi de la infecții – era chestia care ar fi ieșit dintr-un păianjen înalt de 2,5 m zdrobit.

— Ping? am întrebat din nou.

Clangclang.

Da.

Mi-am luat carabina de la umăr și m-am gândit să o rup la fugă. Apoi mi-am dat seama că nu prea mai merita. Și-apoi… o promisiune este o promisiune.

Am căutat printre cheile luate de la Vostov, pe cea cu care puteam debloca lanțurile ce-l țineau pe Ping legat de zid.

— Ăă… voi nu aveți de gând să ne invadați, nu-i așa?

Ping m-a privit doar. Nu eram sigur că înțelegea întrebarea.

I-am descuiat cătușele de la mâini, iar el s-a ridicat în picioare.

Cristoase!

M-a durut gâtul când am dat capul pe spate ca să mă uit la el. Avea pe puțin 2,5 m înălțime. Categoric, nu e chinez.

A înhățat AK-47 cu degetele-i palmate. Mișcându-se aproape prea repede ca să-l pot vedea, a demontat carabina, i-a cercetat părțile componente, apoi le-a montat la loc și mi-a proptit-o la piept, evident deloc interesat de ea.

S-a mișcat prin încăpere, cercetând mesele, apoi a smuls suportul becului din tavan, după care a început să-l *modeleze*. Eu mi-am pus uniforma și ghetele gardianului, pentru că simțeam că mă ia dracu’ de frig. Ping nu părea să aibă asemenea problemă.

— Faci un fel de armă-laser sau așa ceva? l-am întrebat, privindu-l terifiat de ce ar putea fi.

Ping a îndoit carcasa de metal, apoi a ascuțit-o pe podea, până ce a obținut un fel de macetă uriașă.

A cercetat lama la lumina lanternei. Brută dar mortală.

— Și ce zici că ar trebui să..., am început să întreb, dar Ping se mișca deja spre ușă.

Rapid.

Extrem de rapid.

L-am urmat, făcând tot ce puteam ca să țin pasul, dar până să ies eu pe ușă, el se afla deja la jumătatea holului de sus.

Ping s-a oprit la ușa încuiată ce ducea spre dormitorul soldaților. I-am pasat inelul cu chei.

A descuiat-o și a năvălit înăuntru, înainte să-i pot spune să mă lase pe mine să acționez cu AK-ul.

Nu că ar fi fost vreo diferență. Până să intru eu în dormitor, peste tot erau numai cadavre. Soldații care reușiseră să-și ia armele trăgeau fără să țintească, neselectiv, ucigându-și proprii camarazi.

Ping a folosit trupul unuia ca pe un scut și arunca cu paturile în toate părțile. Eu am tras câteva gloanțe asupra unor soldați adăpostiți care încercau să-l doboare pe Ping – ezitând doar puțin la gândul că trag în cei din specia mea. Mda, bine, n-ar fi trebuit să-i ceară lui Vostov să mă omoare în bătaie.

Ping l-a înhățat pe unul și l-a aruncat de-a latul încăperii. Când s-a izbit de zid, i s-a auzit gâtul trosnind.

Podeaua era acoperită de sânge și trupuri contorsionate. Apoi s-a făcut liniște.

Priveam masacrul. Cel puțin 20 de oameni erau morți – toți în mai puțin de 2 minute.

Maceta lui Ping era îndoită și mânjită de sânge.

Pe celălalt hol se auzeau pași. Am ieșit repede pe ușă, am ațintit AK-ul în lungul coridorului și am început să dobor soldații care veneau alergând spre dormitor ca să vadă ce-i cu zgomotul făcut.

Pentru că i-am prins cu garda jos, am lichidat șase dintre ei înainte ca să riposteze cu foc. A trebuit să mă retrag în dormitor.

Gloanțele perforau ușa din spatele căreia se auzeau strigăte ce solicitau să vină întăriri.

Am întors capul să-l văd pe Ping, dar... acesta dispăruse.

Ce dracu?

Cineva m-a înhățat de ceafă și m-a ridicat în aer.

Mi-a trebuit un moment ca să-mi dau seama că Ping reușise să se urce într-un tub de aerisire – un miracol dată fiind masivitatea lui – și m-a tras și pe mine înăuntru. Abia mă orientam, pe când el se mișca prin interior cu viteza unui ogar. Am accelerat și eu, ba chiar *am băgat gaze* când asupra conductei s-a dezlănțuit un foc automat de baraj.

Una dintre găuri a apărut la doar câțiva centimetri de genunchii mei și am văzut prin ea chipul îngrozit al unui soldat care privea în sus. Știa ce anume evadase. Eu nu prea eram sigur că știu, dar începeam să-mi fac o idee.

Nu m-am oprit să-i spun că nu eu sunt monstrul, deci să nu mai tragă în mine.

Monstrul... sau cum ar spune rușii: *monstr* (*монстр*). Același lucru.

A venit o pală de aer rece când Ping a deschis capacul gurii de ventilație. Găsise calea de ieșire, iar acum alerga pe zăpadă către perimetrul bazei.

Un grup de soldați ghinioniști tocmai veneau de după colțul din direcția opusă, iar Ping și-a croit drum printre ei, trimițând în zăpadă capul unuia.

Dumnezeule Atotputernic!

Am trecut pe lângă o imensă baltă de sânge, ținându-mă pe urmele lui Ping.

— — —

De după o ridicătură aflată drept în fața noastră se străluceau niște lumini. Prin aerul nopții se auzea zumzetul generatoarelor. Probabil că se chinuiseră destul ca să le facă să funcționeze.

În cele din urmă, Ping și-a oprit avântul de locomotivă și s-a întins pe coama unei coline, privind în valea de jos.

M-am târât pe burtă până am ajuns lângă el. Încercam să nu mă holbez. Dar era greu.

Mai jos de locul nostru, Jennings și Față-de-șobolan stăteau într-un crater uriaș strigând ordine către niște oameni care manevrau aparate de sudură și alte diferite unelte, încercând să dezasambleze *chestia* aflată în mijloc.

O afurisită de navă spațială – sau cel puțin o parte dintr-una. Cealaltă jumătate părea zdrobită.

Multe prelate erau întinse peste ea pentru ca sateliții noștri să nu poată vedea de-i sub ele.

— Nu sunt savant, specialist în rachete, dar sunt destul de sigur că *pasărea* aceea nu va mai zbura niciodată.

Ping m-a luat de ceafă și m-a întors cu nasul către generatorul aflat în crater. Întinse un deget îngrozitor întâi spre el, apoi spre mine.

— Vrei să distrug generatorul?

Pentru prima dată l-am auzit scoțând un sunet. Un *click*… de fapt două. *Clickclick*.

Da.

Adică, noul meu amic voia să mă duc în mijlocul craterului plin cu restul soldaților din bază și să încerc să scot din funcțiune generatorul?

Mă pregătisem eu pentru o misiune sinucigașă, dar nu chiar o sinucidere sigură…

Apoi mi-am adus aminte că purtam uniforma luată de la gardianul din interiorul bazei. Măcar voi fi împușcat în spate când voi fugi, nu în față în timp ce mă voi apropia.

Am alunecat în josul pantei și m-am orientat spre un punct de trecere aflat ce cealaltă parte a navei spațiale.

În orice clipă puteau să apară ceva supraviețuitori din bază, care să le spună acestora de aici ce s-a întâmplat. Și dacă era logic ca soldații Armatei roșii de aici să alerge înapoi ca să-și ajute camarazii, eram sigur că Jennings și Față-de-șobolan vor considera că e mai important să protejeze nava spațială.

Am intrat în calderă și am putut vedea mai bine nava. Partea care părea a fi cockpitul era complet distrusă.

N-aveam nici o idee cum putuse supraviețui Ping – *doar dacă nu se aflase în interior*.

Stai așa! Nu cumva Ping era precum băieții noștri de la minare care se asigurau că avioanele și navele noastre nu ajung în mâinile cui nu trebuie?

M-am oprit la jumătatea distanței spre generator. Asta înseamnă că Ping vrea să distrugă toată *chestia* asta.

Ceva îmi spunea că orice poate distruge o navă atât de uriașă, va face un crater și mai mare decât cel în care mă aflam.

Ce simțeam legat de acest fapt?

La dracu, dacă aveam de ales ca Rusia să preia avantajul tehnologic datorită acestei nave, sau nu, atunci misiunea mea sinucigașă avea și mai mult sens.

— Căpitane Moore! a strigat Jennings din cealaltă parte a craterului.

Mi-am ridicat ochii de la generator și am văzut 50 de comuniști care se holbau la mine. Eu tot încercam, fără succes, să găsesc un întrerupător general.

— Pune arma jos! striga Jennings alergând spre mine.

Toate armele lor erau ațintite asupra mea din toate direcțiile.

Țineam AK-ul meu întins în față și mă făceam că vreau să-l pun pe pământ. În loc de asta, am apăsat trăgaciul și am băgat o rafală în generator, apoi m-am aruncat pe pământul înghețat.

Luminile s-au stins.

Țipete.

Multe țipete.

Gloanțele șuierau prin aer și oamenii cădeau pe jos. Ceva m-a lovit în lateral, dar acea parte a trupului meu era deja amorțită.

Nu m-am mișcat, hotărât să-l las pe Ping să-și facă treaba.

Deodată, a apărut o strălucire verzuie – emanată din ceea ce mai rămăsese din cockpit – și silueta lui Ping… apoi el a dispărut.

Peste tot erau soldați morți.

Două căpățâni se rostogoleau către mine: *Commander* Jennings și Față-de-șobolan.

Ping avea un simț al umorului diavolesc.

Un braț puternic m-a înhățat de ceafă ca pe un pisoi și m-a smucit, ridicându-mă în picioare.

Ping alerga în *partea opusă* a navei spațiale.

Am ajuns în tundra înghețată, iar plămânii mei abia reușeau să tragă aerul glacial. Ping nu se oprea din alergare.

— Hei, amice, în curând o să ajungem la marginea insulei.

Ping a continuat să alerge. Mi-am dat seama că urma să se declanșeze o explozie *foarte* mare.

Am ajuns la marginea unui mic golf care, din fotografiile făcute de la mare înălțime, părea a fi fost făcut cândva de un meteorit.

Am căzut în genunchi, epuizat. Atunci am simțit că îmi curge sânge din rana laterală.

Comuniștii m-au terminat.

— Ping, a fost o alergare a-ntâia, s-am spus printre gâfâieli, înainte de a cădea pe spate cu ochii la stele.

Vederea a început să mi se tulbure… și am auzit o pleoscăitură.

— Înoată, omule. Nu te opri.

Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost *aurora borealis* strălucind deasupra capului ca un neon. O imagine minunată. Mai strălucitoare ca oricând.

Totuși, nu atât de frumoasă ca…

— — —

Îmi aduc aminte că am zăcut culcat o eternitate, așteptând să mor. Cred că la un moment dat mi-am revenit. S-a auzit o explozie – mai puternică decât mi-aș fi putut eu imagina vreodată.

Apoi am leșinat din nou.

Mirosuri ciudate.

Sunete și mai ciudate.

Iar acum pluteam în apă. Deasupra capului erau din nou stele. Greierii țârâiau și puteam auzi orăcăitul broaștelor.

Minunată simfonie, exact ca aceea pe care am auzit-o în iaz – în ziua când mi-am găsit dragostea adevărată și i-am promis lui Julie Connor că o voi lua de soție… mai târziu.

Mi-am ridicat mâna și m-am uitat la verighetă, reamintindu-mi că partea asta nu e un vis.

Mi-am zis că aș putea rămâne întins pe iarbă, dar a început să mă doară spatele. M-am rostogolit și mi-am dat seama că sunt pe mal, doar pe jumătate în apă.

Ping nu se vedea nicăieri. De fapt, totul e diferit de ce-mi aminteam…

M-am ridicat în picioare și am privit în jur.

Gardul de sârmă împletită?

Semnul cu *’Trecerea Interzisă’*?

Euforia mea a fost înlocuită rapid de frustrare.

Mă aflu la mii de kilometri de baza mea – la o jumătate de lume de locul unde m-am catapultat din avion.

Mă aflu la dracu-n praznic, în mijlocul Alabamei, purtând o uniformă a Armatei Ruse.

Ce-am să le spun superiorilor mei?

La dracu, ce-am să-i spun nevesti-mii?

SFÂRȘIT